

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Walumpu

Ang Wakas at Pasimula ng mga Pangitain: Ang Huling Hayagang Pangitain ni Ellen White noong 1884 at ang Kabuluhan nito

Jeff Pippenger
2024-02-13

Noong 1884, natanggap ni Ellen White ang huli niyang hayag na pangitain. Ipinagkaloob ito sa Portland, Oregon. Ang una niyang hayag na pangitain ay ipinagkaloob sa kanya noong 1844, sa Portland, Maine. Palaging inilalarawan ni Jesus ang katapusan ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

Hindi nagtagal matapos ang paglipas ng takdang panahon, noong 1844, ipinagkaloob sa akin ang aking unang pangitain. Dumadalaw ako kay Gng. Haines sa Portland, isang minamahal na kapatid kay Cristo, na ang puso'y mahigpit na nabigkis sa puso ko; lima kami, pawang mga babae, na tahimik na nakaluhod sa dambanang pampamilya. Samantalang kami'y nananalangin, ang kapangyarihan ng Diyos ay sumapit sa akin sa paraang kailanma'y hindi ko pa nadama.

Wari'y napaliligiran ako ng liwanag, at ako'y umaangat nang higit at higit mula sa lupa. Lumingon ako upang hanapin sa sanlibutan ang bayang Advent, ngunit hindi ko sila matagpuan, nang may isang tinig na nagsabi sa akin, "Muling tumingin ka, at tumingin ka nang kaunti pang pataas." Dito, itinaas ko ang aking mga mata, at nakita ko ang isang tuwid at makipot na landas, na nakataas nang mataas sa ibabaw ng sanlibutan. Sa landas na ito, ang bayang Advent ay naglalakbay patungo sa lungsod na nasa malayong dulo ng landas. Mayroon silang isang maningning na liwanag na inilagay sa kanilang likuran sa pasimula ng landas, na sinabi sa akin ng isang anghel na iyon ang "hiyaw sa hatinggabi." [Tingnan ang Mateo 25:6.] Ang liwanag na ito ay nagingning sa kahabaan ng landas, at nagbigay liwanag sa kanilang mga paa, upang sila'y huwag matisod.

Kung itinuon nila ang kanilang mga mata kay Jesus, na nasa mismong unahan nila at umaakay sa kanila patungo sa lungsod, sila'y ligtas. Ngunit hindi naglaon, ang ilan ay nanghina at nagsabing napakalayo pa ng lungsod, at inaasahan nilang nakapasok na sana sila roon noon pa. Kung magkagayon, pinalalakas sila ni Jesus sa pamamagitan ng pagtaas ng Kaniyang maluwalhating kanang bisig, at mula sa Kaniyang bisig ay lumabas ang isang liwanag na kumalat sa ibabaw ng pangkat ng mga Adventista, at sila'y sumigaw, 'Aleluya!' Ang iba nama'y padalus-dalos na itinatwa ang liwanag na nasa likuran nila, at nagsabing hindi ang Diyos ang umakay sa kanila hanggang sa ganitong kalayo. Namatay ang liwanag sa likuran nila, iniwan ang kanilang mga paa sa ganap na kadiliman, at sila'y natisod at nawalan ng tanaw sa palatandaan at kay Jesus, at nahulog mula sa landas pababa sa madilim at masamang sanlibutan sa ibaba.

Sa anim-na-tomong talambuhay ni Ellen White, na sinulat ng kaniyang apong si Arthur L. White, itinala niya ang isang pahayag ni John Loughborough na ibinigay sa Sesyon ng Pangkalahatang

Kapisanan noong 1893.

Si Loughborough, nang magbigay ng talumpati sa sesyon ng Pangkalahatang Kumperensya pagkaraan ng siyam na taon, ay nagpahayag: "Nakita ko si Kapatid na White na nasa pangitain nang humigit-kumulang limampung beses. Ang unang pagkakataon ay humigit-kumulang apatnapung taon na ang nakalipas. . . . Ang huli niyang hayag na pangitain ay noong 1884, sa kampamento sa Portland, Oregon." Talambuhay ni Ellen White, tomo 3, 256.

Magkakaroon pa rin siya ng mga panaginip at mga pangitain pagkaraan ng 1884, ngunit ang mga hayag na pangitain ay nagtapos nang eksaktong apatnapung taon matapos ang kanilang pagsisimula, at ang simula at ang wakas ng mga hayag na pangitain ay kapwa naganap sa mga lungsod na tinatawag na Portland. Ang unang lungsod ay nasa silangang baybayin ng Estados Unidos, at ang huling lungsod ay nasa kanlurang baybayin. Maaaring may ilan na magtatangkang igiit na ang katotohanang ito ay walang kahulugan kundi isang simpleng nagkataon lamang, at may iba namang magsasabing natupad na ang layon ng mga hayag na pangitain, kaya't winakasan ng Panginoon ang mga ito pagkalipas ng apatnapung taon.

Ang tunay na dahilan ay dahil sa tumitinding pagsuway at paghihimagsik laban sa kaloob ng propesiya na ibinigay sa kilusang Millerita.

Pagdating ko sa Oakland, nabigatan ang aking kalooban dahil sa pagkaunawa ko sa kalagayan ng mga pangyayari sa Battle Creek, at ako, mahina, walang kapangyarihang makatulong sa inyo. Alam kong kumikilos ang lebadura ng kawalan ng pananampalataya. Yaong mga nagwawalang-bahala sa maliwanag na mga tagubilin ng salita ng Diyos ay nagwawalang-bahala rin sa mga patotoong nag-udyok sa kanila na bigyang-pansin ang salitang iyon. Samantalang bumibisita ako sa Healdsburg noong nakaraang taglamig, ako'y malimit na nananalangin at lubhang nabibigatan sa pagkabalisa at dalamhati. Ngunit minsan, habang ako'y nananalangin, itinaboy ng Panginoon ang kadiliman, at ang silid ay napuspos ng isang dakilang liwanag. Isang anghel ng Diyos ang nasa aking tabi, at wari'y nasa Battle Creek ako. Nasa inyong mga kapulungan ako; nakarinig ako ng mga salitang winika, at nakakita at nakarinig ako ng mga bagay na, kung kalooban ng Diyos, aking nais na mapawi magpakailanman sa aking alaala. Gayon na lamang ang pagkasugat ng aking kaluluwa, hindi ko nalaman kung ano ang gagawin o sasabihin. May ilang bagay na hindi ko maibabanggit. Ako'y inatasang huwag ipaalam kanino man ang tungkol dito, sapagkat marami pang mahahayag.

Sinabihan akong tipunin ang liwanag na ipinagkaloob sa akin at hayaang magingning ang mga sinag nito sa bayan ng Diyos. Patuloy ko itong ginagawa sa pamamagitan ng mga artikulo sa mga pahayagan. Bumabangon ako nang alas tres ng madaling-araw halos tuwing umaga sa loob ng ilang buwan at tinipon ko ang iba't ibang bagay na nasulat matapos maibigay sa akin ang huling dalawang patotoo sa Battle Creek. Isinulat ko ang mga bagay na ito at dali-daling ipinadala ko ang mga ito sa inyo; ngunit napabayaan kong pangalagaan nang wasto ang aking sarili, at ang naging bunga nito ay bumigay ako sa bigat ng pasan; hindi lahat ng aking mga sulatin ay natapos upang makarating sa inyo sa General Conference.

Muli, samantalang nananalangin, ipinahayag ng Panginoon ang Kanyang sarili. Ako'y minsan pang nasa Battle Creek. Ako'y nasa maraming bahay at narinig ko ang inyong mga salita sa

paligid ng inyong mga hapag-kainan. Wala akong kalayaang isalaysay ngayon ang mga detalye. Umaasa akong hindi na ako kailanman tatawaging banggitin ang mga ito. Nagkaroon din ako ng ilang lubhang kapansin-pansing panaginip.

“Aling tinig ang inyong kikilalanin bilang tinig ng Diyos? Anong kapangyarihan ang iniingatang nakalaan ng Panginoon upang ituwid ang inyong mga kamalian at ipakita sa inyo ang inyong landas sa tunay nitong anyo? Anong kapangyarihan upang kumilos sa iglesya? Kung tatanggi kayong maniwala hangga’t hindi naalis ang bawat anino ng di-katiyakan at ang bawat posibilidad ng pag-aalinlangan, kailanman ay hindi kayo maniniwala. Ang pag-aalinlangan na humihingi ng ganap na kaalaman ay hindi kailanman magpapasakop sa pananampalataya. Ang pananampalataya ay nakasalig sa ebidensiya, hindi sa demonstrasyon. Iniuutos sa atin ng Panginoon na sundin ang tinig ng tungkulin, kapag may iba pang mga tinig sa paligid natin na humihimok sa atin na tahakin ang kabaligtarang landas. Nangangailangan ito ng masusing pansin mula sa atin upang makilala ang tinig na mula sa Diyos. Dapat nating labanan at madaig ang hilig, at sundin ang tinig ng budhi nang walang pakikipagtawaran o pakikipagkompromiso, baka tumigil ang mga udyok nito at ang sariling kalooban at bugso ang siyang mangibabaw. Ang salita ng Panginoon ay dumarating sa ating lahat na hindi sumalansang sa Kanyang Espiritu sa pamamagitan ng pagpapasyang huwag makinig at tumalima. Ang tinig na ito ay naririnig sa mga babala, sa mga payo, at sa mga pagsaway. Ito ang mensahe ng liwanag ng Panginoon sa Kanyang bayan. Kung hihintayin natin ang mas malalakas na panawagan o mas mabubuting pagkakataon, maaaring bawiin ang liwanag, at tayo’y maiwan sa kadiliman.” Testimonies, tomo 5, 68.

Tinukoy ni Sister White na kung mahahayag ang patuloy na paghihimagsik laban sa kaniyang ministryo bilang propetisa, "maaaring bawiin ang liwanag, at" ang Laodicean Adventism ay "maiwan sa kadiliman." Noong 1915, binawi ang liwanag. Ang Diyos noon at ngayon ay ganap na may kakayahang magbangon ng isang propeta o propetisa kailanman na naisin Niyang gawin iyon. Ibinangon Niya si Eliseo upang sumunod kay Elias, ngunit walang ibinangong buhay na propeta pagkatapos ng 1915, sapagkat "binawi ang liwanag" ng Panginoon.

Pagdating sa mga panaginip at pangitain ni Sister White, may tatlong yugto. Ang unang yugto, na tumagal ng apatnapung taon, ay panahon kung kailan ang mga pangitain ay nagaganap sa publiko, para sa mga layuning may kaugnayan sa pagtatatag ng kaloob sa kaisipan ng mga naroroon noong nagaganap ang mga pangitain. Pagkatapos, mula noong 1884 hanggang sa kanyang kamatayan noong 1915, ipinagkaloob ang mga pangitain at mga panaginip na nananatiling para sa ikapagpapatibay ng bayan ng Diyos, ngunit ibinigay ang mga ito nang pribado. Ang ikatlong yugto ay nagsimula noong 1915, at nagbigay ng katibayan na ang Adbentismong Laodiseano ay nasa kadiliman ng pagtalikod.

Ang sinaunang Israel ay isang larawan ng makabagong Israel, at sa panahon ng ganap na paghihimagsik na kinatawan nina Eli at ng kaniyang dalawang anak, sina Hophni at Phineas, ay “walang hayag na pangitain.” Ang dahilan ay ang kanilang matinding pagsuway at paghihimagsik. Hindi nagbabago ang Diyos.

Isa pang babala ay dapat ibigay sa sambahayan ni Eli. Hindi makausap ng Diyos ang punong saserdote at ang kanyang mga anak; ang kanilang mga kasalanan, na gaya ng makapal na ulap, ay humadlang sa presensya ng Kanyang Espiritu Santo. Ngunit sa gitna ng kasamaan, nanatiling tapat sa Langit ang batang si Samuel, at ang mensahe ng kahalutihan para sa sambahayan ni Eli ay siyang naging atas kay Samuel bilang propeta ng Kataas-taasan.

"Bihira ang salita ng Panginoon nang mga araw na iyon; wala pang malaganap na pangitain. At nangyari, nang panahong iyon, na si Eli ay nakahiga sa kaniyang dako, at ang kaniyang mga mata'y nagsimulang manlabo, na hindi na siya nakakakita; at bago pa namatay ang ilawan ng Diyos sa templo ng Panginoon, na doo'y kinalalagyan ng kaban ng Diyos, samantalang si Samuel ay nahiga upang matulog, tinawag ng Panginoon si Samuel.' Ipinagpalagay niyang tinig ni Eli yaon, kaya nagmadali ang bata sa tabi ng higaan ng saserdote at nagsabi, 'Narito ako; sapagkat tinawag mo ako.' Ang sagot ay, 'Hindi kita tinawag, anak ko; humiga ka muli.' Makaitlong tinawag si Samuel, at makaitlo rin siyang tumugon sa gayunding paraan. At noon ay natiyak ni Eli na ang mahiwagang tawag na iyon ay tinig ng Diyos. Nilampasan ng Panginoon ang Kaniyang hinirang na lingkod, ang lalaking ubanin, upang makipag-usap sa isang bata. Ito sa ganang sarili nito ay isang mapait ngunit nararapat na pagsaway kay Eli at sa kaniyang sambahayan." Patriarchs and Prophets, 581.

Sa apostasya ng sambahayan ni Eli ay walang hayag na pangitain, sapagkat ang Salita ng Panginoon ay "mahalaga" sa mga araw na yaon. Ang salitang Hebreo na isinaling "mahalaga" ay nangangahulugang "bihira". Mula 1844 hanggang 1884, may mga "hayag na pangitain" na ibinigay sa Laodiceang Adbentismo. Ang gayong mga hayag na pangitain ay unang lumitaw sa kasaysayan ng Filadelfianong Kilusang Millerita, at noong 1856 nagsimula nitong tukuyin na ang Filadelfianong kilusan ay lumipat na tungo sa Laodiceanong kilusan, ngunit nagpatuloy ang mga hayag na pangitain, sapagkat ang Diyos ay mapagpahinuhod at maawain.

At noong 1863, nagsimula ang paghihimagsik laban sa mga saligang katotohanan, ngunit ang mga "hayag na pangitain" ay nagpatuloy hanggang 1884. Pagkaraan ay naganap ang isang pagbabago. Sa ika-walong kabanata ng Ezekiel, ang apat na kasuklam-suklam na bagay ay inilalarawan na pasidhi nang pasidhi ang katangian. Ang 1884 ay kumakatawan sa nalalapit na pagtatapos ng unang salinlahi at sa simula ng ikalawang salinlahi. Itinala ng kasaysayang Adventista na noong 1881, at muli noong 1882, dalawang makabuluhang paglago ng paghihimagsik ang naganap.

Noong 1881, ang Pangulo ng General Conference (George Butler) ay sumulat at naglathala ng isang serye ng mga artikulo sa Review and Herald, kung saan iginigiit niya na ang ilang bahagi ng Bibliya ay higit na kinasihan kaysa sa iba, at sa pagtatapos ng kanyang mga artikulo ay tahasan niyang tinukoy ang ilang bahagi ng Bibliya na hindi kinasihan. Kasunod noon, noong 1882, si Uriah Smith, isang pinuno ng gawaing paglilimbag at, noong panahong iyon, siya rin ang namumuno sa gawaing pang-edukasyon, ay nagsimulang ituro na kapag ipinakita kay Sister White ang mga hulagang ukol sa hinaharap o ang banal na kasaysayan ng nakaraan, ang kanyang mga salita ay kinasihan; ngunit, iginigiit niya, kapag tinukoy niya ang mga personal na pagkukulang ng mga kasapi ng iglesia, iyon ay payak na kanyang makataong opinyon lamang.

Taong 1881, isang hayagang pag-atake laban sa awtoridad ng Bibliya sa salin ni Haring James ang isinagawa ni Satanas, sa pamamagitan ng pangulo ng iglesia bilang kasangkapan; at nang sumunod na taon, ang pinuno ng gawaing pang-edukasyon at paglalathala ay nagsagawa ng isang katulad na pag-atake laban sa awtoridad ng Espiritu ng Propesiya. Mula 1884, ang patotoo ay nagsasabi na sa mga araw na iyon ay walang hayag na pangitain. Mula 1863 hanggang 1881, ang paghihimagsik ay umigting hanggang sa maisama na ang Bibliya at ang Espiritu ng Propesiya, at hindi na lamang kumakatawan sa pagtangga sa mga saligan.

Ang apat na karumaldumal na kinakatawan sa Ezekiel kabanata walo ay isinasagawa ng mga matatanda, na kumakatawan sa pamunuan ng Jerusalem, na nagsimula bilang isang ligal na entidad ng iglesia bilang Laodiceang Adbentismo noong 1863. Sa panahong iyon ay may isang artikulong inilathala sa Review and Herald, na iniuugnay ng ilang historyador sa pag-akda ni James White, bagaman ang dokumentasyon ng artikulo ay higit na nagtuturo kay Uriah Smith bilang tunay na may-akda. Maging gayon man, ang sumpa laban sa muling pagtatayo ng Jerico ay malinaw na natupad kay James White, at si Uriah Smith ang lumikha ng huwad na tsart ng 1863. Pagsapit ng 1881, ang pangulo ng General Conference ay naglalathala ng mga artikulo sa Review and Herald na nangangatwiran laban sa ganap na awtoridad ng Bibliya, at sa sumunod na taon sinimulan ni Uriah Smith ang isang pag-atake laban sa awtoridad ng Espiritu ng Propesiya.

Ang mga matatandang lalaki na dapat sanang mga tagapagbantay ay nanguna sa isang hayagang pagsalakay na nagsimula sa pag-atake sa mga saligang katotohanang kinakatawan sa panaginip ni Miller at inilarawan sa dalawang tapyas ni Habacuc. Mula roon, sinimulan nilang atakihin ang dalawang saksi ng Bibliya at ang Espiritu ng Propesiya. Sa gayon ding kapanahunan (maagang dekada 1880), ang pinuno ng gawaing pangkalusugan, si John H. Kellogg, ay nagsimulang ipakilala ang espiritismo ng panteismo sa pamunuan ng iglesia. Noong 1881, inihimlay si James White, at si Kapatid na White ay nasa gitna ng lumalalang paghihimagsik ng pamunuan ng estrukturang pang-edukasyon, pangkalusugan, at pampolitikal ng iglesia.

Ang mensaheng dumating noong 1856—ang nadagdagang liwanag ng “pitong panahon”—at gayundin ang mensahe para sa Laodicea, ay kapwa itinakwil; at nilayon ng Panginoon na ulitin ang mismong mensaheng iyon sa General Conference sa Minneapolis noong 1888, sa pamamagitan ng mensaheng iniharap nina Elder Jones at Waggoner. Hindi bago ang kanilang mensahe, at nang tinugunan ni Kapatid na White ang mga sumalungat sa kanilang mensahe, kanyang tinukoy na pinaniniwalaan ng mga manghihimagsik na ang kanilang pagtutol sa mensahe nina Jones at Waggoner ay siyang pagtupad nila sa pananagutan nilang ipagtanggol ang mga dating palatandaan, na siya ring mga dating saligan. Ibinunyag ng kanilang paghihimagsik na pagsapit ng 1888, hindi na nila nauunawaan kung ano ang mga saligan—na ang mga katotohanang saligan ay kumakatawan sa katuwiran ni Cristo. Sa konteksto ng mga palatandaan at ng mga alituntunin ni William Miller, sinabi niya:

Dapat nating malaman sa ating sarili kung ano ang bumubuo sa Kristiyanismo, kung ano ang katotohanan, kung ano ang pananampalatayang ating tinanggap, kung anu-ano ang mga alituntunin ng Bibliya—ang mga alituntuning ibinigay sa atin ng pinakamataas na Awtoridad. Marami ang sumasampalataya nang walang katuwirang mapagbatayan ng kanilang pananalig,

nang walang sapat na katibayan hinggil sa katotohanan ng usapin. Kapag may iniharap na isang kaisipan na umaayon sa sarili nilang mga paunang palagay, agad nila itong tinatanggap. Hindi sila nangangatwiran mula sa sanhi patungo sa bunga, ang kanilang pananampalataya ay walang tunay na saligan, at sa panahon ng pagsubok ay matutuklasan nila na nagtayo sila sa ibabaw ng buhangin.

Ang sinumang nasisiyahan na sa sarili niyang kasalukuyang di-ganap na kaalaman sa Kasulatan, at iniisip na ito ay sapat para sa kaniyang kaligtasan, ay nagpapahinga sa isang nakamamatay na panlilinlang. Marami ang hindi lubusang nasasangkapan ng mga maka-Kasulatang pangangatwiran, upang makilala nila ang kamalian, at mahatulan ang lahat ng tradisyon at pamahiing ipinalalabas na katotohanan. Ipinasok ni Satanas ang sarili niyang mga kaisipan sa pagsamba sa Diyos, upang kaniyang sirain ang kapayakan ng ebanghelyo ni Cristo. Marami sa mga nagpapakilalang sumasampalataya sa kasalukuyang katotohanan ang hindi nakababatid kung ano ang bumubuo sa pananampalatayang minsang ibinigay sa mga banal—si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian. Inaakala nilang ipinagtanggol nila ang mga dating palatandaan, ngunit sila'y maligamgam at walang malasakit. Hindi nila nalalaman ang kahulugan ng isahabi sa kanilang karanasan at ng pagtaglay ng tunay na birtud ng pag-ibig at pananampalataya. Hindi sila masusing mga mag-aaral ng Bibliya, kundi tamad at hindi mapagmatyag. Kapag may mga pagkakaiba ng opinyon hinggil sa mga talata ng Kasulatan, yaong mga hindi nag-aral nang may layunin at hindi tiyak kung ano ang kanilang pinaniniwalaan, ay nalalayo sa katotohanan. Dapat nating itanim sa lahat ang pangangailangan ng masikap na pagsisiyasat sa banal na katotohanan, upang maalaman nila na talagang nalalaman nila kung ano ang katotohanan. May ilan na nag-aangkin ng malaking kaalaman, at nasisiyahan sa kanilang kalagayan, samantalang wala na silang higit na sigasig para sa gawain, wala na ring maalab na pag-ibig sa Diyos, at sa mga kaluluwang dahil sa kanila'y namatay si Cristo, na para bang kailanma'y hindi nila nakilala ang Diyos. Hindi nila binabasa ang Bibliya upang angkinin ang katas at katabaan nito para sa kanilang sariling mga kaluluwa. Hindi nila nadarama na yaon ay ang tinig ng Diyos na nangungusap sa kanila. Ngunit kung ibig nating maunawaan ang daan ng kaligtasan, kung ibig nating makita ang mga sinag ng Araw ng katuwiran, kailangan nating pag-aralan ang Kasulatan nang may layunin, sapagkat ang mga pangako at mga propesiya ng Bibliya ay nagbubuhos ng malinaw na mga sinag ng kaluwalhatian sa banal na panukala ng pagtubos, na ang mga dakilang katotohanang ito ay hindi pa malinaw na nauunawaan. *The 1888 Materials*, 403.

Ang pahayag na ito ay hango mula sa kaniyang patotoo noong panahon ng 1888, at kaniyang tinutukoy na ang mga manghihimagsik ay nagtatatag ng saligan sa buhangin, bagaman hindi nila ito nalalaman. Sinabi niya, "Isang malaking bilang ng mga nag-aangking nananampalataya sa kasalukuyang katotohanan ay hindi nalalaman kung ano ang bumubuo sa pananampalatayang minsan ibinigay sa mga banal—Si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian. Iniisip nilang ipinagtanggol nila ang mga dating palatandaan, ngunit sila ay maligamgam at walang malasakit." Kaniyang kinikilala sila bilang nananatili sa kalagayang Laodiceano, sapagkat sila ay "maligamgam." At kaniyang tinutukoy ang "pananampalatayang minsan ibinigay sa mga banal—Si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian." Si Cristo ang Batong Walang Hanggan, at bilang Batong Walang Hanggan, sinasagisag Niya ang mga hiyas ng panaginip ni Miller.

“Dumating na ang babala: Walang anumang dapat pahintulutang pumasok na yayanig sa saligan ng pananampalatayang siyang pinagtatayuan natin mula nang dumating ang mensahe noong 1842, 1843, at 1844. Ako ay nasa mensaheng ito, at buhat noon ay nakatindig ako sa harap ng sanlibutan, tapat sa liwanag na ibinigay sa atin ng Diyos. Hindi namin ninanais na alisin ang aming mga paa mula sa platapormang pinatungtungan ng mga ito habang araw-araw naming hinanap ang Panginoon sa taimtim na panalangin, humihingi ng liwanag. Inaakala ba ninyong maaari kong isuko ang liwanag na ibinigay sa akin ng Diyos? Ito’y nararapat maging gaya ng Bato ng mga Panahon. Mula pa nang ito’y ibinigay, ito na ang gumagabay sa akin.”
Review and Herald, Abril 14, 1903.

Tinutukoy niya ang isang mahalagang katotohanan hinggil sa mga manghihimagsik, yaong mga matatandang lalaki ni Ezekiel, nang kanyang ipinahayag, "Hindi sila nangangatwiran mula sa sanhi tungo sa bunga." Ang masasama ay hindi makakaya, o ayaw, mangatuwiran mula sa sanhi tungo sa bunga. Ang kinalabasan ng sesyon ng Pangkalahatang Kumperensya noong 1888 ay lubhang mapaghimagsik anupa't nagpasya si Kapatid na White na umalis, ngunit iniutos sa kanya ng kanyang anghel na patnubay na manatili at itala ang kaparis na kasaysayan ng paghihimagsik nina Korah, Dathan at Abiram. Ang paghihimagsik ng mga matatandang lalaki ang naging bunga, at ang sanhi ay ang pagtanggì sa mensaheng Laodiceano na dumating kalakip ng nadagdag na liwanag ng "pitong panahon" noong 1856, at pagkatapos ay umigting tungo sa paghihimagsik laban sa mga saligan noong 1863, na pagkatapos ay humantong sa pag-atake, una sa Bibliya at pagkatapos ay sa Espiritu ng Propesiya, kalakip ang pagpapakilala ng espiritismo ni Kellogg.

Siyempre, ang mga historyador ng sinaunang panahon, sa buong kasaysayan, ay tinakpan ang mga katotohanang may kaugnayan sa paghihimagsik gamit ang basura, mga tradisyon, mga kaugalian, at mga putahe ng mga pabula, sapagkat ang mga nakikilahok sa gayong uri ng paghihimagsik ay laging nagsisikap na ikubli ang katibayan.

Sa aba nila na nagsisikap na ikubli nang malalim ang kanilang payo mula sa Panginoon, at ang kanilang mga gawa ay nasa kadiliman, at sinasabi nila, Sino ang nakakakita sa amin? at sino ang nakaaalam sa amin? Isaias 25:19.

Ang mga lalaking tinutukoy ni Isaias sa talata ay yaong kanyang kinilala bilang “ang mga mapanuyang lalaki na namumuno sa bayang ito sa Jerusalem,” at sila rin ang gayunding mga matatandang lalaki na dapat maging mga tagapangalaga ng bayan sa ikawalong kabanata ni Ezekiel. Sa patotoo ni Ezekiel, sa ikalawang kasuklam-suklam na bagay, na nagmamarka sa ikalawang salinlahi ng Adbentismo, sinasagot nila ang mga tanong na itinatanong ng mga mapanuyang lalaki ni Isaias, “sapagkat sinasabi nila, Hindi kami nakikita ng Panginoon; pinabayaan ng Panginoon ang lupa” (Ezekiel 8:12).

Ipinahayag ang "Sa aba" laban sa yaong mga rebisyonista sa kasaysayan na nagtatangkang ikubli ang katotohanan hinggil sa paghihimagsik na humantong sa 1888 at naganap noong 1888.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Kinakailangan kong makipag-usap sa inyo hinggil sa mga pagpupulong sa Minneapolis. Sa isang pagkakataon ay nagpasya akong lisanin ang pagpupulong sapagkat nakita at nadama ko

ang malakas na espiritu ng pagsalungat na nangingibabaw. Hindi ko man lamang makayang kilalanin, kahit saglit, ang espiritong kumilos na may kapangyarihang namamayani kina Kapatid na Morrison at Kapatid na Nicola. Hindi ko, kahit saglit, mapagdudahan kung anong uri ng espiritu ang sumasa inyo. Tiyak na hindi iyon ang Espiritu ng Diyos, at upang hindi kayo magpatuloy sa panlilinlang na ito, sinusulatan ko kayo ngayon.

Noong gabing sumunod, matapos kong pasiyahang hindi na manatili pa sa Minneapolis, sa isang panaginip o pangitain sa gabi—hindi ko tiyak kung alin—isang taong matangkad at may makapangyarihang tindig ang naghatid sa akin ng isang mensahe at ipinahayag sa akin na kalooban ng Diyos na ako’y tumindig sa aking puwesto ng tungkulin, at na ang Diyos mismo ang magiging aking katulong at aagapay sa akin upang salitain ko ang mga salitang ipagkakaloob Niya sa akin. Sinabi niya, ‘Para sa gawaing ito ay ibinangon ka ng Panginoon. Ang Kanyang walang hanggang mga bisig ay nasa ilalim mo. Sa pagtitipong ito ay gagawin ang mga pasya para sa buhay o para sa kamatayan; hindi dahil kinakailangang may sinuman na mapahamak, kundi ang pagmamataas na espirituwal at pagtitiwala sa sarili ang magsasara ng pintuan, na sa gayo’y hindi papapasukin si Jesus at ang kapangyarihan ng Kanyang Espiritu Santo. Magkakaroon sila ng isa pang pagkakataon upang maalís sa kanila ang pagkakalinlang, at upang magsisi, ipahayag ang kanilang mga kasalanan, at lumapit kay Cristo at magbalik-loob upang sila’y pagalingin Niya.’

Sinabi niya, 'Sumunod ka sa akin.' Sumunod ako sa aking gabay at dinala niya ako sa iba't ibang bahay na ginawang tahanan ng mga kapatid, at sinabi niya, 'Pakinggan mo ang mga salitang sinasambit dito, sapagkat nasusulat ang mga ito sa aklat ng mga talaan; at ang mga salitang ito ay magkakaroon ng kapangyarihang magpataw ng kahatulan sa lahat ng nakikibahagi sa gawaing ito na hindi ayon sa espiritu ng karunungan buhat sa itaas, kundi ayon sa espiritong hindi buhat sa itaas, kundi buhat sa ibaba.'

Nakinig ako sa mga salitang binigkas, na dapat sana’y naghatid ng kahihiyan sa bawat isa na nagsambit ng mga iyon. Ipinasa-pasa mula sa isa tungo sa iba ang mga mapanuyang pahayag, na tumutuya sa kanilang mga kapatid na sina A. T. Jones, E. J. Waggoner, at Willie C. White, at maging ako. Ang aking katayuan at ang aking gawain ay malayang pinag-usapan at pinagtalastasan ng mga yaong nararapat sanang nakatuon sa gawaing pagpapakumbaba ng kanilang mga kaluluwa sa harap ng Diyos at pagsasaayos ng kanilang sariling mga puso. Wari’y may pagkahumaling sa pagdidili-dili tungkol sa mga guni-guning kamalian at sa mga guni-guning pagpapahayag hinggil sa kanilang mga kapatid at sa kanilang gawain, na walang saligan sa katotohanan, at sa pagdududa at sa pagsasalita at sa pagsulat ng mapapait na bagay bilang bunga ng skeptisismo, ng pagtatanong, at ng kawalang-paniniwala.

Wika ng aking gabay, 'Ito ay nakasulat sa mga aklat bilang laban kay Jesucristo. Ang espiritong ito ay hindi maaaring magkaayon sa Espiritu ni Cristo, ang Espiritu ng katotohanan. Sila ay nalalasing sa espiritu ng pagsalangsang at wala silang higit na nalalaman kaysa sa isang lasing kung anong espiritu ang kumokontrol sa kanilang mga salita o kanilang mga gawa. Ang kasalananang ito ay natatanging isang pagkakasala laban sa Diyos. Ang espiritong ito ay walang anumang pagkakahawig sa Espiritu ng katotohanan at ng katuwiran, hindi higit kaysa sa espiritong umudyok sa mga Judio na magbuo ng isang sabwatan upang magduda, manuligsa, at

maging mga tiktik kay Cristo, ang Manunubos ng sanlibutan.'

Sinabi sa akin ng aking gabay na may naging saksi sa salitang walang Cristo, yaong usapang mababang uri na nagpatunay sa espiritung umudyok sa mga salitang iyon. Nang pumasok sila sa kanilang mga silid, sumama sa kanila ang masasamang anghel, sapagkat isinara nila ang pinto sa Espiritu ni Cristo at ayaw makinig sa Kanyang tinig. Walang pagpapakumbaba ng kaluluwa sa harap ng Diyos. Bihira marinig ang tinig ng panalangin, kundi pamimintas at mga pinalabis na pahayag, mga pagpapalagay, mga haka-haka, inggit, paninibugho, masasamang paghihinala, at maling pagbibintang ang siyang laganap. Kung nabuksan sana ang kanilang mga mata, nakita sana nila ang bagay na magpapabalisa sa kanila, ang pagdiriwang ng masasamang anghel. At nakita rin sana nila ang isang Tagapagbantay na nakarinig ng bawat salita at itinala ang mga salitang ito sa mga aklat ng langit.

"Ipinabatid sa akin noon na sa panahong ito'y walang saysay ang gumawa ng anumang pasiya hinggil sa mga paninindigan sa mga punto ng doktrina, hinggil sa kung ano ang katotohanan, o ang umasa sa anumang diwa ng makatarungang pagsisiyasat, sapagkat may nabuo nang isang samahan na hindi nagpapahintulot ng anumang pagbabago ng mga kaisipan sa alinmang punto o paninindigang kanilang tinanggap, gaya ng ginawa ng mga Judio. Marami ang sinabi sa akin ng aking Patnubay na wala akong kalayaang isulat. Nasumpungan kong nakaupo ako sa aking higaan na may diwa ng dalamhati at kapighatian, gayundin na may diwa ng matatag na pasiya na manatili sa aking puwesto ng tungkulin hanggang sa pagtatapos ng pagpupulong at pagkatapos ay maghintay ng mga tagubilin ng Espiritu ng Diyos na magsasabi sa akin kung paano kikilos at kung anong landas ang susundin." *The 1888 Materials*, 277, 278.